

د جنگ، سنگر، مورچل او تورې په اړه ټیټیزې

د آزادۍ جگړه اوږده شوه
لاړله ورځ راباندې شپه شوه
له هرځای جوړه هدیره شوه
که د زلمو نه پوره نه شوه
افغانستانه جینکۍ به دې گټینه

پروت لکه بنڅه په کاله شوې
نه د دغه نه د هغه شوې
خاورې اېرې شولې نور څه شوې
که په مېوند کې شهید نه شوې
خدا یېرو لالیه بې ننگۍ ته دې ساتینه

هره انجلۍ د وطن زوی کړې
ښه غیرتې یې ته رالوی کړې
په شهادت باندې یې پوی کړې
زلمو سنگر کې وینې توی کړې
پېغلي رنډې کړې چې کونډه توب نه قبلوینه

اور به یې پور په کاله کړي
ز د دې ښه ژباړه کړي
له یو ډله بې ځمکه کړي
جانان به ولې توره نه کړي
تر نیمايي مورچله زه ورسره ځمه

په عزت لاپور رسوا راغی
ډک ملا بند تر ملا راغی
په ټیټو سترگو تر ما راغی
جانان له جنگ نه په شا راغی
په پرونی ورکړې خوله پښېمانه یمه

په دښمنانو باندې برید که
ختم د وخت هر یو یزید که
وطن دې پیر خان دې مرید که
ته په سنگر کې خان شهید که
زه به سور شال ستا په مزار و غور و مه

چې گردنۍ یې تر ملا ده
چې یې په لاسو کې سلا ده
په دښمن جوړه یې غوغا ده
زما خولگۍ د هغه چا ده
چې غلامۍ ته یې طلاق ورکړی وینه

ورک شه مپراث او ورکې شومې
د بري لار کې ډېرې لومې
شته دي ازغي او هم پېچومې
تورې وهه بری به مومې
که بری نه وي ځوانان تل په تورو مړینه

په سرو لمبو باندې گډېرې
له خپله سره پرې تیرېرې
سل واري مري خو ژوندی کېرې
په مورچل هغه سپرې خیرې
چې یا مین وي یا یې پېغله ناسته وینه

وینوله دارو فواري کړې
لوړې ژورې یې پرې سرې کړې
ځورد سلگیو آذانگې کړې
توپکو بیا غاړې کړې کړې
گولبو یورل د ځوانانو لرمونونه

ځورد سلگیو پورته کېرې
د زمکې سرواړه خوځیرې

نجونې په زړه کې هوسیرې
چې ډول وېهي ځوانان گډېرې
یا به لښکروې یا غدی د ژنیو وینه

بند او زندان مې ماتوای شو
بار مې د غشو په سرو پای شو
سر مې د بښمن نه پریکواي شو
که جنگ د تورو وای ما کړای شو
د نصیب جنگ دی وار خطا ولاړه یمه

د سفر او مسافر په اړه ټیټیزې

خدای خبر نن ولې رنده شوم
بڼه وینه ناسته وم ویده شوم
تاته در تلم ځانته ستنه شوم
په سفر تلې در جگه نه شوم
ما دې خدای شله کړې په دواړه ځنگونه

په خپل بڼایست دې ورحمېږه
ډېره مې ځنگ ته مه ودرېږه
راته په سترگو کې موسېږه

بند په بند مه رانه تاوېږه
که مسافر شوم بیا به نه درځي خوبونه

ژوندی دې غواړمه له خدایه
د سفر لوری دې رانښایه
ته که نږدې ځي او که ورايه
چې چېرې ځي حال راته وایه
چې دې خالي دربار ته نه کړم سلامونه

عمر به دغسې خپل ډېر کړم
يو څه موده به دې پاک هېر کړم
زړه به په پړو کې راگېر کړم
يو کال به بل وطن کې تېر کړم
چې ستا د حُسن دوران تېر شي رابه شمه

*****•

ژوندی دې غواړمه له خدایه
د سفر لوری دې رانښایه
ته که نږدې ځي او که ورايه
چې چېرې ځي حال راته وایه
چې دې خالي دربار ته نه کړم سلامونه
چې يې په ناز رالويولي

اخر دې وکړې کانې خپلې

الله دې مړه که نازولي

چې مسافر په کانو ولي

جینۍ لمن به دې خدای نه زرغونوینه

مسافري په ښه زړه وکه
شپه ورځ په ځان باندې یوه که
زړه کې د یاد بله ډېره که
ته په لوستلو صرفه مه که
نجونو پېغور راکړ چې یار دې امي شونه.

ما ویل رخصت به رانه غواړې
د پالنگ سر ته به ولاړې
جگې به یوسو سره غاړې
ارمان مې دادی رانه لاړې
ولې مې ټینگ په غېږ کې نه نیوې مینه

په نه خبره مرور دی
چرته به وي اوس مسافر دی
ما پرې د ځانه ډېر باور دی
یار مې د بنو سوداگر دی
ماته به راوړي بنوڅي د خیال شالونه

د خدای د نور یوه جلوه یې
په کایناتو راخوره یې
تل مې په زړه کې راسره یې
ته به د کوم وطن ډېره یې
زه دهجران په ترورمۍ کې ناسته یمه.

امبار دې خاورې په وعده کړې
ما درته څو پېرې په شپه کړې
ما ویل چې ته به داسې نه کړې
ماته دې لږې شپې وعده کړې
تا د راحت په غونډۍ وارول کلونه

که یې رېبار که یې رېبار وي
څوک چې په عشق کې وفادار وي
ورځي که سپینې چې لاروي

يار په دکن د سړي ياروي
ته له وړې غونډۍ پناه شوې هېر دې کړمه

څه به کوم نصيب مې خوار دی
زړه مې بې ننگ سره ايسار دی
که يې پرېږدم له خدايه ډار دی
سبا مې بيا د کډو واره دی
په سر به پنډې چلوم په زړه غمونه

د سپينلي، کوډو، تاويزونو او زلفو په اړه ټپيزې

ځان سپېلنی او ما مجمر که
ځان دې له ځانه رابهر که
خلاص دې په دې خبره سر که
جانانه ما د ځان نوکر که
تاته کاته به په تنخا حسابومه

زما پر مينه باور نه کړي
کومه چاره مې دلبر نه کړي
خدای دې راپېښ چرته شرنه کړي
په ما يې کوډې اثر نه کړي
ما هندوانی کوډې په خوله خوړلې دینه

که مې ژړا که واو پلا ده
تا ته مې تل په خوله دعا ده
خه لېونی. برخه زما ده
په ما دې کړې خه بلا ده
په مخ مې غبرگې او بښکې ځي خوله درکومه

مینه کې ډېر دې تاواني شوم
د بښکلا جال کې دې بندي شوم
بښکاري چې عمر زنداني شوم
ستا په دالان کې اثرې شوم
اوس راته دود کړه د غونچو څڼو سرونه

نه بې افسوس نه اسو پلي کړ
په دښمنانو بې غورځي کړ
د تورې واري بې پرې لومړی کړ
ما سپېلنی ورته لوگي کړ
يار مې د تورو په مېدان کې لوبېدنه

دا تورې زلفې مې زبندی شوې
چاپېره تاو مې له مړۍ شوې
له ډېره غمه مې سلگۍ شوې
کلي په کلي مې بدۍ شوې
ما زورور کلي ته تېره کړې چې مرمه

اوبښکې مې تلې جنازې نه شوې
شوندې مې وچې لنډې نه شوې
خیال کې تردې رانیږدې نه شوې
زلفې مې تاو کړې کړې نه شوې
د مساپر لالي په سرو وپېرېد مه

که مې بنايست د بناپېری، دی
اواز مې تللی د خوانی، دی
شکر چې زړه مې د زمري، دی
د زلفو تار په زر وپی، دی
زه یې د یار سترگو ته ټولې لوگی کړمه

جینۍ له قهره تکه سره شوه
بنکلي بنايسته لکه منډه شوه
تاو لکه شنه سره زرغونه شوه
په تناره لمبه کړه شوه
تر شا یې وسول د اوږدو زلفو سرونه

خلک خو وایي شهزادگی، ده
بنايست یې ټول د بناپېری، ده
زه وایم نه بنکلي کوچۍ، ده
دا سپینه تنډه دې غونډۍ، ده
دا توري زلفې دې رمې پرې پنډې دینه

ورځ به ما بنام شي بیا به شپه شي
شپه به له کاله پرې اوږده شي
ورته به گرانه گوزاره شي
جانان چې ځي په مخ دې بڼه شي
زړه یې زما په زلفو بند دی رابه شینه

ژوند لکه ډک د میو جام دی
د هلکانو نوم بدن نام دی
څه وکړم عمر مې ډېر خام دی
د طالبانو سخت نظام دی
چپه کاکل تر خولی لاندې گرځومه

د مرگ او ناروغیو په اړه ټیپیزې

خیر دې که عمر دې خپل لنډ که
تا خو به تل د نیکی پند که
چا پر بنټې درته ځان خنډ که
په تورو خاورې کې دې ځنډ که
ورکيه! خوشال یې که رخصت نه درکوي نه

چې مې له غمه مریار نه دی
پاتې مې هیڅ پرې اتبار نه دی
کړی تردې مې اظهار نه دی
زما یې علم په کار نه دی
د اباسین څپې یې یوسه کتابونه

گرانه مرگی دې رانه هېر شه
عمر دې شگو غوندي ډېر شه
لکه د شپول رانه چاپېر شه
ته له خروړي سپي راتېر شه
له دغې سپینې خولې به زه درتېره شمه

که په یاری نه یې پنبېمانه
حال مې نو څه پوښتې له مانه

نارې مې لارې تر اسمانه

ديدن ته ژر راشه جانانه

د نړيدلي پان په سر ولاړه يممه

مرگ د هر چا په کور مېلمه دی
که دې زړه دی که دې زړه نه دی
کار پکې جوړ د بېلتانه دی
په دې خبره مې زړه بڼه دی
چې بڼایسته بدرنگ به ټول خاورو ته ځونه

له دې نه وړاندې مې ژوند بڼه و
کورکی ړنگ د بېلتانه و
غم به د مرگ په خوب ويده و
اول مې فکر درته نه و
اوس مې د زړه ستنې کړې درپسې دینه

بڼه هر چا ته دا خواري ده
که څوک بوډا يا بي ځواني ده
سخته د مرگ بلا بدي ده
د ځواني مرگ د شهيدې ده
لکه په زېږو گلو ړنگ شي د پوالونه

دا رڼا ورځ درباندي شپه شه
په مخ راماته دې خوله شه
درڅخه پاتې قافله شه
د بهيره او بڼه دې مړه شه
چې ورته کښې گوندي زه درياده شمه

که بې وسي که مجبوري وي
مینه په کار د يوه سړي وي

ورک شه هغه چې بازاری وي
د نجونو زړونه فولادي وي
یو یار یې مړ شي بل ته سترگې توروینه

ښه دې تردې زندگي مه شه
پېښه د مرگ رسوایي مه شه
کمه تردې دې نیستي مه شه
مساپري دې روزي مه شه
زه دې په سپینه خوله ویده پرېښې ومه

په دښمنانو باندي برید که
ختم د وخت هر یو یزید که
وطن دې پیر خان دې مرید که
ته په سنگر کې خان شهید که
زه به سور شال ستا په مزار وغورومه

ورک شه مېراث او ورکې شومې
د بري لار کې د برې لومې
شته دي ازغي او هم پېچومې
توري وهه بری به مومې
که بری نه وي خوانان تل په تورو مرینه

وینوله دارو فواري کړې
لوړې ژورې یې پرې سرې کړې
خورد سلگیو آذانگې کړې
توپکو بیا غاړې کړې کړې
گولیو یورل د خوانانو لړمونونه

که به مې هر خومره زړه ښه که
خو په ژړا به مې اوبه که
ما یې هوس د ژوندانه که

جانان په گور کې ارمان وکړه
په ما را ښکته شوه د تورو خاورو خونه

خو جنازه يې گور ته لېږدئ
سر ته يې خټې کړې سرو ږدئ
يو خو شېبې يې نور هم پرېږئ
کت يې په لوړه غونډۍ کېږدئ
وړې خانخېلې به يې ستر ماتوينه

په بنو يارانو تل نازېږئ
د يو بل زړونو کې اوسېږئ
په خوښې خوښ په غم غمېږئ
ملگرو يو تر بل څارېږئ
ما د مجلس ياران لېدل چې خاورې شونه

تک سور تنور دې چاپېرچل که
په مخ را خور دې تور وربل که
رنگ دې د ټول کلي بدل که
د کلي منع کې دې اور بل که
روغ ترې تېرېږي رنځور ځان پرې تودوینه

زړه مې نری نری خورېږي

وخت له خپل ځایه نه خوځېږي
دا ستا جفا راته یادېږي
رنگ مې په تا پسې زیږېږي
خلکو ته وایم چې زیږي وهلی یمه.

ما مې د یار له سره څار کې
هغه چې درومي ما یې لار کې
بنخ د بېلتون سترگو کې څار کې
چې یار مې مري لالا بېمار کې
چې د لالا په بانه یار ته وژاړمه

شېبه شېبه ولې قتلېږي
لکه د شمعې ویلې کېږي
پوهېږم څه ته هو سپرې
که په بنایست مې خفه کېږي
نور به د زمکې خوب کوم چې ژېړه شمه

د زیارت مالگه له مور غواړي
ځان په شړۍ کې رانغاړي
د لېوني په څېر ځان داړي
هلک موچۍ چيچلی ژاړي
جینی بنامار خورلې شنه له خدا شینه.

د بنبر، ازار او موذي په اړه ټپيزې

بنه دې تردې زندگي مه شه
پېښه د مرگ رسوايي مه شه
کمه تردې دې نېستي مه شه
مساپري دې روزي مه شه
زه دې په سپينه خوله ويده پرېښې ومه

په دواړو سترگو مې رنده کې
له دې نه ښه ده چې مې مړه کې
يا مې د پلار په کور زړه کې
د بهيرزن ښځه مې مه کې
سره ډوډۍ خوري سر په تيرره لگوينه

دا رڼا ورځ درباندي شپه شه
په مخ راماته دې خوله شه
درڅخه پاتې قافله شه
د بهيره اوښه دې مړه شه
چې ورته کېښې گوندي زه درياده شمه

پاتې زما تردې بنبرې شې
وروسته تردې ابرې ابرې شې

نه د حُجرې نه د دېرې شې
چيلمه مات ټوټې ټوټې شې
ميين په ما دی غم په تا غلطوینه

د پښتونخوا زړه بختوره
عظمت دې ډېر دی تر خيبره
خوانان دې واړه کرل بې سره
آخربه وران شې پېښوره
د ننگرهار جونې ښېرې درته کوينه

واړه ښايسته د گل په خپر کې
هر يو مین ته بې بې شمېر کې
د هر چا زړه ته بې ورتېر کې
خدایه ښايسته په دنيا ډېر کې
که یاري نکړي تش دیدن بې خوند کوينه

هره انجلی د وطن زوی کړې
ښه غیرتې بې ته رالوی کړې
په شهامت باندې بې پوی کړې
زلمو سنگر کې وینې توی کړې
پېغلې ړندې کړې چې کونډ توب نه قبلوینه

مات به د عشق نور کچکول کړم
تاو به له زړه د صبر شپول کړم
مینه به پس دې په تمول کړم
زړې زړې زړه به راتمول کړم
بیا به په نوم د یارانې سپری رتمه

د گوتو څو کو باندې لاره
کاینات گوري ورته واړه
ويې تړل لاسونه دواړه

پورې لیلیا په لمونځ ولاړه
قبول یې مه کړې تور وربل پر خاورو ږدینه

چې مې له غمه مړ یار نه دی
پاتې مې هیڅ پرې اتبار نه دی
کړی تردې مې اظهار نه دی
زما یې علم په کار نه دی
د اباسین څپې یې یوسه کتابونه

درته راغلی یم په مینه
د زړه په سر مې ټوله وینه
نور یې پرېږده چې هر څه وینه
ولې مې نه وړې اباسینه
له شوه و سپینه دې په سر روانه یمه

ژوند ته مې نور هم جوړ فسات وای
د گلو باغ مې دې میرات وای
نه مې غوښتل چې ژوند مې زیات وای
قلم ځنځیر وای مابه مات وای
په قلمي ځنځیر ویلي دي مېخونه.

شونډې مې گوره و چې سپورې
خوښې مې نه وایې ننگورې
ډوډۍ دې څه باندې کړه پورې
توتان پاخه گورگورې تورې
زه د موزي د سوکې څه پروا لرمه.

په ستمونو کې ناکام شول
ظلم و ستم باندې بدنام شول
خوړند په دار لکه صدام شول
چا راته ویل موذیان تمام شوله
زما د برخې موذی شته ما خوړوینه

ستا به شمله ستا به پټیکې شم
زه به دې مینه شم زرگی شم
تاته به گل بل ته ازغی شم
د ربابه به دې خونډی شم
چې ورمې نه کړې بازینگرو په لاسونه

اوتر اوتره پورې لارم
ترهره دره پورې لارم
سپېره خیبره پورې لارم
تر پېښوره پورې لارم
چې چېرته چېتې دي موذیان یې زړوینه

د مرگ په خوب باندې ویده دی
پوی په رموز د مینې نه دی
له دې نه بد ژوندون نور څه دی
له موذیګي نه ماشی بڼه دی
چې نیمه شي لست په لست مې اړوینه

له ازغو ډکه زما غږېده
مورکی دې نوره مه رالېږده
په زړه دې غټه تیږه کېږده
د جګې تیږې ناستی پرېږده
ځان به اوبه کې ما به نه مومې مینه

د يار، ياري، اشنا او جانان ټپيزې

اشنا دې يو خو وفادار وي
نه چې د سلو تنو يار وي
چې دې سبا په اورېو بار وي
د يو زړگي نه بل ته لار وي
چې زما خوښ يې ستا به ولې بدا پسمه

زړه مې بې ځايه اوس درزا کړي
خدای به يې يوه ورځ راپخلا کړي
د غومره ناز خو به اشنا کړي
يارانه هله خوند پيدا کړي
چې کله کله جدايي پکې راځينه

خدای خبر خومره بې وفا يې
چې نه پر ځان يې نه پر ما يې
خدايزده د چا پر مينه پايې
په لوړو غرو رانه پناه يې

اوس مې که یار یې نور البره سلامونه

نور جگېدای نه شم له خایه
بس یادوم به یې له ورايه
شپه ورځ یې غواړمه له خدایه
په نیکلي یار مې سلام وایه
د غریبې مې ورته مه وایه حالونه

خوښه په دې یم چې ژوندی دی
خو که نادان دې لېونی دی
زما په ټول جهان کې دی دی
یار مې د زړه په سرازغی دی
نه یې اېستی شم نه یې درد زغملی شمه

مین سړی ډېره خطا کړي
په بېلتانه کې چې ژړا کړي
ځان په تمام جهان رسوا کړي
یارانه هله خوند پیدا کړي
چې کله کله جدایي پکې راځینه

په زړه سوری پرهار دې زه یم
نهیلی زه، آزار دې زه یم
بیا هم د غم غمخوار دې زه یم
د تهمتو نو یار دې زه یم
د پتاسو د شمال دې برکلي ته ځینه

زړه دې د غره په شانې بار که
لکه فرهاد غرونه هوار که
جوړه د هر چا زړه کې لار که
دنیا د یار له سره څار که

دنيا به تل وي ياران کله کله وينه

په ژوندانه به خوار و زار وي
تل به په غم کې را ايسار وي
بس گيله من به له خپل يار وي
که د چاروغ زړگي په کار وي
زما دې واورې ياران دې نه کوينه

اوسم بې تل په انتظار کې
فرش به بانه کړم ورته لار کې
کيسې بې خوند کړې په تلوار کې
ماله کوچني رېباره څار کې
د يار يوه خبره دوه واري کوينه

واورې ورېږي موسم يخ دی
چرته به وي زړه کې مې بنځ دی
زما په دې باندي ډېر خوښ دی
د يار مې چوخي چوخي مخ دی
چې لږه لويه شم غمي به پکې ږدمه

بڼه په جذبې مې ورته ووي
د سپينې خولې مې ورته ووي
د يوې وعدي مې ورته ووي
د يارانې مې ورته ووي
جينۍ وره وه رنگ يې زېر و تښتېدنه

ما خو که کړله ماله زړه کړه
هره چاره مې ستا په خوله کړه
تا هغه لوظ وعده د څه کړه؟
ياري خو تا کړه ما خو نکړه
اوس بې چې لنډه پرې کوي ژړا راځينه

په دې خونه چې د بل چا دی
زما له غم نه بې پروا دی

که په روایاناروادی
جانان زما په سر باچا دی
که لاس ترې واخلم د دوهی. ملنگ به شینه

لکه غمونه د جهان دي
ستوري شمارل د ټول اسمان دي
پکې دردونه پریمان دي
د یارانې کول اسان دي
جانانه گرانه ده د یار د زړه ساتنه

اول دې زړه سره سلا کړه
که یاري کړې یاري صفا کړه
مه یې په ډار مه یې په غلا کړه
ماته پرېکړې ځواب راکه
زه دې د بل له یارانې ایستلی یمه.

بېړۍ د صبر مې ډوبیږي
ورځ چې په ورځ پسې تېریږي
زړه مې پر تا لا مینیري
ستا یارانې ته مې زړه کیږي
خو نا چاري مې پر خوله ایښي دي لاسونه

لکه غمونه د جهان دي
ستوري شمارل د ټول اسمان دي
پکې دردونه پریمان دي
د یارانې کول اسان دي
جانانه گرانه ده د یار د زړه ساتنه

اول دې زړه سره سلا کړه
که یاري کړې یاري صفا کړه
مه یې په ډار مه یې په غلا کړه

ماته پر بکړی ځواب راکه
زه دې د بل له یارانې ایستلی یمه.

بېړۍ د صبر مې ډوبیږي
ورځ چې په ورځ پسې تېریږي
زړه مې پر تا لا مینیري
ستا یارانې ته مې زړه کیږي
خو نا چاري مې پر خوله ایښي دي لاسونه

په ښو یارانو افتخار که
زړه دې لېمځی ورته هوار که
په یارانو یې اعتبار که
دنیا د یار له سره څار که
دنیا به تل وي یاران کله کله وینه

په تورو غرونو ږلۍ راغله
له ډېره غمه سلگۍ راغله
نوره مې ساه تر مری راغله
د اسمان منځ ته سپورمۍ راغله
بې یاره خوب نه وي که ماته نه راځینه

له یارانې مې په شا نشې
چې راته سر په ښېرا نشې
په دې کیسه وار خطا نشې
چې په کورنه وم ته رانشې
درته به لا په ښو څوک جارو کوینه

اخ څومره بد یم څومره ښه یم
ستا د پښو خاورې یم رانجه یم
په زړه سوری دې بېلتانه یم
کله به یم کله به نه یم
زما یاري په ږنگه مه شمېره مېښنه

په ښو یارانو تل نازېږئ
د یو بل زړونو کې اوسېږئ
په خوښې خوښ په غم غمېږئ
ملگرو یو تر بل څارېږئ
ما د مجلس یاران لېدل چې خاورې شونه

د بې رځۍ تله درنه شوه
په غم ککړه دوستانه شوه
تر خپل مطلبه یاران نه شوه
عالمه ټکه زمانه شوه
یار ته لستونۍ ورکوي منگول ساتینه

د بېلتون، هجران او جدایې ټیټیزې

زړه مې بې ځایه اوس درزا کړي
خدای به بې یوه راپخلا کړي
د غومره نازه خو به اشنا کړي
یارانه هله خوند پیدا کړي
چې کله کله جدایې پکې راځینه.

د بېلتانه ظالم حملې وې

ته رانه تلې زما گېلې وې

څنگه اشنا خولې خولې وې

پرون لا دا مهال دلې وې

نن به دې توري زلفې چرته باد وهينه

دنيا کې بد ژوند د هجران دی
که څوک هندو که مسلمان دی
دا عقیده دا مې ایمان دی
بې د جانانه عمر گران دی
په دریا بونو کړنې چا راښکلی دینه

له دې نه وړاندې مې ژوند ښه و
کورکي ږنگ د بېلتانه و
غم به د مرگ په خوب ویده و
اول مې فکر درته نه و
اوس مې د زړه ستنې کړې درپسې دینه

هسې به ځان لره غم ډېر کړم
په تش هوس به عمر تېر کړم
په مصیبت کې به ځان گېر کړم
که د شودو لښتې ورتېر کړم
خزان ځپلی باغ مې نه نیسي گلونه

دنيا کې بد ژوند د بېلتون دی
هر یو مین ته زړه چاودون دی
څار له وصاله ټول سکون دی
نن مې د یار پر لوري یون دی
خدایه رالندې کړې دا د محکې تناوونه

که شازادگی که بنا پیری یم
خومره سپیره په دنیاگی یم
په چا و یارم؟ لپونی یم
ورور مې توپک زه یې گولی یم
په تورو غرو مې اړوي ژړا راځینه

زما درکړې مینه راکه
زما د حُسن حق ادا که
مرور خیال مې را پخلا که
د سترگو ټول نظر پما که
لکه ویشتلې مرغی بېله ناسته یمه

د عاشقانو دې خدای مل شي
د بېلتانه په ژرنده دل شي
له روغ سړي نه جوړ پاگل شي
لرگي چې دوه شي اورې پرې بل شي
بېگناه په ما غریب یوازې بلېدنه

مرور یاره را پخلا شه
لږ مې زخمي زړه ته دوا شه
د هجر شپو ته لږ رڼا شه
یو ځلې بیا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پر بوتل گرد ونسه

کاش چې زما په خپر دې زړه وای
بس لکه موم لکه اوبه وای
غټ دومره ډېر لکه د غره وای
یا مویدلې سره نه وای
یا مو دا ټول عمر په یو ځای وای میسنه

کلی مالت دې لیدی نه شم
رسم و رواج نه وتی نه شم

غم نه دې نور لېونی نه شم
کور ته له شرمه درتلی نه شم
لرې پوښتنه له وړو وړکیو کومه

له یارانې نه مې منکر شو
په اوتو بوتو باندې سر شو
په غمازانو جوړ اختر شو
یار مې په کت کې مرور شو
د زڼې سر پسې چاپېره گرځومه

زړگی مې وینې شو اوبه شو
زره زره له بېلتانه شو
په کار مې رانغلو د غله شو
آرام د زړه مې پرې ونه شو
که مې له سترگو نه سرې وینې تویومه

مینه د سترگو طراوت دی
عشق یو سپېڅلی بغاوت دی
حیف چې بېلتون لوی مصیبت دی
په جینکو کې دا عادت دی
لوگی بانه کړي ژړا یار پسې کوینه

د مینې او مین په اړه ټیټیزې

خوک چې مین شي نو پاگل شي
له خپل حالت څخه بدل شي
خس يې په گیره کې وي غل شي
زما په سترگو کې دې گل شي
که زه به يې ستا په مینه بل ته غږومه

ژړا د زړه خندل د سترگو
دعا د زړه کنځل د سترگو
گناه د زړه ژړل د سترگو
مینه د زړه لیدل د سترگو
لاس اچول خو د کم عقلو خلکو وینه

سترگې له سترگو نه شرمیږي
زړه دې د سکور غوندې توریږي
یاري نو داسې کله کیږي
مینه دې ورځ په ورځ کمیږي
بنکاري زما له یارانې اخلې لاسونه

چې مین نه وي نو به څه که
په بې غمی دې ځان اوبه که
بچ دې له درده ځنې زړه که
لامین نه یې بڼه خوب وکه
که خدای مین کړې بیا به نه درځي خوبونه

وړاندې تر تا چې زه مین وم

د ډېرو خلکو به د بڼمن وم

بیا هم کامیاب وم بریمن وم

زه د سپندونو لامبوزن وم

په تا مین شوم د ویا لئ اوبه مې وړینه

ته هسې وايې چې گنډې پردي
داسې خومه وايه چې تېردي
د مينې عمر مولا ډېردي
اول اول و، اوس اخردي
اول كه نه و اوس مين درباندي يمه

ما درته نه ويل چې دعا كړه
هله شه مور پلار يې رضا كړه
اوس مه ازار كړه مه بنسټرا كړه
موري بوري ټوپك مې را كړه
په ما مينه نجلی بل ته ور كوينه

چې مين نه وي نو به څه كه
په بې غمۍ دې ځان اوبه كه
بچ دې له درده ځنې زړه كه
لا مين نه يې بنه خوب وكه
كه خدای مين كړې بيا به نه درځي خوبونه

تا چې د حسن ځان نو كړ كړ
ځان ته دې پېښ پخپله شر كړ
كلې دې ټول په ځان خبر كړ
جانانه بنه شوه تېس مې در كړ
ته مې مين كړې زه كراره كېناستمه

روح د مين پسې توسېرې
گلان په بوتو كې رږرېرې
لكه ږلې پر زړه ورېرې
خندا له تا سره بنايېرې
چې اننگي درته څلور ترازې كړينه

زما غريب پكې تاوان دي
نن شپه كه زمكه كه اسمان دي
بس خورنایې ټول جهان دي

سپوڙمى پر ما دې څه احسان دى
د كو كى غل يم د بلى سيوري كې ځمه

لكه نينه داسې ورتېږم
د مينې اور كې دې سوځېږم
ياره نه مرم او نه رغېږم
په لاره ځم ټوله شرننگېږم
ستا د تهمت ځنځير په غاړه گرځومه

پوى شوم اشنا څومره سپېره يم
ستا د پينو خاورې يم رانجنه يم
كه هر څه يم، هيڅه نه يم
د تهمتونو يار دې زه يم
د پتاسو د شمال دې پر كلي ته ځينه

ته واپه مينه د دوى پايي
بنايي كه نه ورسره بنايي
ورته له مينې لالا وايي
چې خوښې كيني وروڼه ستايي
چې وروڼه كيني خوښې بل ته وركوينه

په صبرولو نه صبريږي
زړه د مين په اور سوزيږي
په دريا بونو ورگډيږي
نرى نرى باران وريږي
جنى پايڅې را جگوي يار ته ورځينه

گوره د پور خبره نه ده
داد پېغور خبره نه ده
د سپين او تور خبره نه ده
مينه د زور خبره نه ده
كه زړه دې نه وي بيا دې نه مجبورومه

د پېغلتوب، خواني او بنکلا په اړه ټييزې

زړه مې ډېره وي او به شي
واړه خواړه راته تراخه شي
گرم خواړه رانه ساړه شي
چې پېغلتوب مې را په زړه شي
کنډول مې هېر شي په شکاره کې خوشتمه

خپل پېغلتوب به ترېنه څار کړم
ورته به سترگو کې اظهار کړم
نور به مې هر هوس په دار کړم
د طالبانو مير به يار کړم
تر کندهاره به مې ټول لېورونه وينه

نن يې په سترگو اظهار نه که
نن مې د يار زړگي او به که
نن مې پخپله زړگي بنه که
د مينې ټول مو سره وکه
په يار يوه گوته زه زياته وخته

چې پر کاله وه نو چاڅه کړه
کومه چاره يې چا په زړه کړه
تل يې سودا د ژوندانه کړه
د نجونو مير يې واده کړه
اوس به په سرو گوتو نو څوک چمبه وهينه.

بنکاري په زړه باندې ډېر کلک دی
ځکه خوراک یې وچ سوکړک دی
په خوله خو نه ده چې چابک دی
پلار یې د ټول کلي ملک دی
لور یې د سوال په رنجو سترگې توروینه

شېبې د مرگ دې نه وي لنډې
وهم دې شپې او ورځې منډې
وهي دې خلک په ما ملنډې
خدای دې زما که غونډې منډې
په سر به پندې چلوم تابه ساتمه

دنگه ځواني زما د خونې
د یارانې دې ټولې نښې
درېسې ویلې مې شوې غونډې
زما خالونه داستازخې
زما خو خونې یې وایه تاته څنگه یمه

په دې خو نه چې د بل چا دی
زما له غم نه بې پروا دی
که په رويانا روا دی
جانان زما په سر باچا دی
که لاس ترې واخلم د دوهی ملنگ به شینه

په محبت کې څومره زور دی
څه وکړم ماته خو پېغور دی
کلی وطن راته سور اور دی
د یار مې پېغله خور په کور ده
نیستی د ورور ده چې بدل ورسره شمه

د زړه په سر مې ازغی مات دی
نم مې د سترگو دومره زیات دی
یوه دجله بله فرات دی
حسن دې کم ظلم دې زیات دی
خلک د حسن مطابق ظلم کوینه

زړگی دې یوړو لارې پېغلې
خولې کې مې نشته لارې پېغلې
لاړم د مرگ تر غاړې پېغلې
په تناره ولاړې پېغلې
ډوډۍ دې نه خورم د دیدن وړې دې یمه

له دې نه نور به په ځان څه وړم
غټ غټ غمونه مې په زړه وړم
بار لکه غرد بېلتانه وړم
په سر نری لوپټه نه وړم
ستا د دادا درنې درنې خبرې وړمه

تر گل بڼایستو کی سړی نشته
ته واد هیچا زړگی نشته
ټول گیدران دي زمري نشته
کلي کې یو لېونی نشته
شینکی پرتوگ مې په ورنو خوله لگوینه

په نه خبر باندي خفه شوې
لږه شېبه کې تکه سره شوې
خپلو خولو باندي لنده شوې
د کافر گل په شان کړه شوې
چې راسمېرې نیمه ورځ به تېره وینه

په نس نهار پوزی دې نه وي
اورونه مړه لوگی دې نه وي
لنډه په دې یو شی دې نه وي
ستا د بنایست کمی دې نه وي
که د غنمو قحطي وي تېره به شی—نه
یو کال دې نور هم انتظار شم
نه دې عاشق او نه دې یار شم
کاش که تر منځه مور یبار شم
تر دا کت کت خدا دې څار شم
لکه ماشین چې پر بخمل وچلویښه

جانانه څنگ ته مې در پرېږده
لکه ډنډر جگ دې ورمېږده
لکه گلاب پسته دې غېږده
په چیلیم دوه سکروټې کېږده
لکه دوه بڼې په سیالي خولې ورکویښه

خوشبو یې راوړله هوا شوه
وطن یې سپین کړ لو رڼا شوه
پانو چکچکې کړې شیا شوه
د سپینو غاښو دې برېښنا شوه
چا ویلې دې ده په تیرا یې وروینه

نه د نږدې یم نه د ورايه
شپه ورځ دې غواړمه له خدايه
زړه به مې وچوي بې ځايه
د سپینې خولې قیمت دې وایه
چې سرمې ستا شي نور به خومره پاتې شینه

خمار یې سترگو کې ځلیږي
لکه باران ترې راوړیږي
د سړي زړه گناه ته کیږي

گلان چې مراوي شي رښيري
سترگې چې مراوې شي نو کلي وړانويښه

د تپيزو غزېدلې بڼه

داسې خونه چې به مې هېرو
زما به زده وه که به تېرو
شپول د مازغو مې ترې چاپېرو
اول مې شوق د سبق ډېرو
په تا مين شوم اوس سندرې يادومه
لکه توتي وړې خبرې يادومه
خوږې خوږې لکه شکرې يادومه
اوس سارا يې شوم لرې برې يادومه

لکه د شپې چې جگ شي مړی
وي د ژونديو پوروی
ځان يې راټول وي لکه پړی
سپوږمۍ د خدای روی مې دروړی
د دوو مينو تر منځ مه وړه مشالونه
ځولۍ ځولۍ درته کومه دا سوالونه
په عاشقانو باندي مه کوه ظلمونه
درته جوړه مې دي نيولي خپل لاسونه.

روانې وینې ترې ویالې شه
زهر دې اوبنکې او خولې شه
کمې دې اور ته فاصلې شه
سپینې مانی دې کنډوالې شه
زما یاد یږي د کېږدی یخ شمالونه
د خر شپونکي د شپېلۍ مست مست او ازونه
تورې بیزي او خرې مېرې برگ پسونه
کورت او غوړي د پاچایانو خوراگونه

تپیزی

لکه نینه په اور وریتمېرم
په صبر صبر خاوري کېرم
له تشریفاتو نه تېرمېرم
په مناسب دې نه پوهېرم

چې دې په کوم غومبوري خوله ولگومه

چې مې په خپل زړه کې کرلې
خومره مې یورلې کنځلې
کاش چې مې هیڅ نه وای لیدلې
زما د زړه د سر غنډلې
پیدا له بل بې زړه زما درپسې چوبینه

ساقی تر خو به جام ته ناست یم
پوهېږې کوم انجام ته ناست یم؟
د خپل جنون دوام ته ناست یم
ستا د دیدن ما بنام ته ناست یم
زما روژه به تر قیامت په پورې ویننه

دا چې مې حال ویلی نه دی
ما دې بېلتون ژړلی نه دی
زړه مې گوگل ته تللی نه دی
لامې ارمان ختلی نه دی
لاسونه پورته غاړه بیا راکه میننه

ها چې زما پرې اعتبار دی
اوس درته وایم څوک مې یار دی
څوک وفادار څوک جفا کار دی
غم دې له تانه وفادار دی
ته کله کله غم دې تل راسره ویننه

دا تور کارغان به مهاجر کړي
په غره به رنالم کړي
تپیت به د ونو پښو ته سر کړي
خاوند به خپله مازدیگر کړي
د تورو غرو سرو ته مه گوره مینه

زړه خو هغه و چې غلو یوړو
چا د بنو په چرو یوړو
رانه یې لرې په شپو یوړو
پیزوان مې خړو او بو یوړو
په غمشریک لالیه نیسه گودرونه

راسره نشته یار په خوا کې
جوړې مې شوې په زړه تناکې

تل يادوم بي په ژړا کسې
اوبنکې ناولې دي که پاکسې
زما په خيرې گربوان ځي لمونځ پرې کومه

واړه په ما باندې ډېر گران دي
که بي مليان که بي چنيان دي
خو کيسه داده چې ډېروران دي
طالبان واړه لېونيان دي
له وظيفې سره مې گوتې تاو وينه

د شپې له غېرې را ايله شو
د کلي سرکې را بنکاره شو
د شنه اسمان په ننداره شو
د لېوني ارمان پوره شو
په لاره ځي په کاهو ولي زيارتونه

کومه خطا چې انسان وکړي
بيا گټه څه که ارمان وکړي
ولي په بل چا گومان وکړي
څوک چې په خپله په ځان وکړي
نه دې گېلې کړي نه دې اوبنکې تويوينه

ياره په ما خو نه ده زياته
دا مې ساتلې ټوله تاته
هم له خيرات هم له زکاته
په سپينه خوله کړه روژه ماته
د کفارت روژې به دواړه ونيسونه

ځان سپېلنی او ما مجمر که
ځان دې له ځانه رابهر که
خلاص دې په دې خبره سر که
جانانه ما د ځان نوکر که

تاته کاته به په تنخا حسابومه

ایله چې اوس مې خوا سره شوه
راته رایاده بڼه پلمه شوه
مورته مې جوړه بهانه شوه
خولگی مې ستا په وینو سره شوه
مورته به وایم ما انار خوړلي دینه

بنڅې په زړونو کې چرې کړې
ته چې بانه لشي لشي کړې
ټول به د ځان په تماشي کړې
چې لو کوي گوتې به پرې کړې
پلارته دې وایه چې لوگري واچوینه

زه به څه وایم چې څه راکه
زړه مې درکړې دی زړه راکه
مرمه له تندې اوبه راکه
ځانگې راتپته شه خوله راکه
که زه درپورته شوم راماته به دې کړمه

ستا په یاری به څه ویاړم
خندا مې نشته ده تل ژاړم
زړه مې درځي که ځان رانغاړم
په پالیزه کې به دې غواړم
د کلا برج ته راختی نه شي مینه

تش د دیدن لانجې دې نه دي
په نه خبر غوسې دې نه دي
لنډې اوږدې وعدې دې نه دي
یوه دې نه ده، دوې دې نه دي
زه دې په کومه خطا خاورې واړومه

لشې لشي تېره باڼه وږه
لکه سېلاب په مخ هر څه وږه
د عاشقۍ پېټې په زړه وږه
ناز د بې نيازو خلکو مه وږه
قدم زما په سترگو ږده چې ناز دې وږمه

خاورې ايرې زما خوارې شوې
پر سر دې تېر هزار بدي شوې
څومره بې ننگه بې سيالي شوې
د گلو باغه سرکاري شوې
نه دې سرکار خوري نه دې ماته راكويڼه

خيرد د بدن احسان پر ما که
نن خو دې مينه په رښتيا که
نوره مې ختمه دا سودا که
ديوال سوری که لاس دې را که
پلار مې خټگر دی بيا به جوړ کړي د بوالونه

بويه چې غشي دي شمشېر دي
جانانه ټول د شپول په څېر دي
له تورور سترگو دې چاپېر دي
سترگې دې دوه باڼه دې ډېر دي
لکه دوه خوښې چې د ډېرو وروڼو وينه

ما به کول که چا به نه کړل
وړه به مې شين سهار لاندې کړل

باغ کي گلان به مې اوبه کړل
په ما دې پښې لاسونه سره کړل
د نغري ايرې به خوک جارو کوينه

تا بده ورځ نه وه ليدلې
نيستي دې پرې کړې د زړه ولې
څار له سيالۍ يې واېستلې
ته مې خطه ته زورېدلې
له پرتاگه مې گونډې ووتې مينه

ته وایوازې د دوی خدای دی
هم يې محکمه ده هم سړای دی
د هر سړي زړه کې زړه سوی دی
بنار د بې غمه خلکو ځای دی
په غم ککړ خلک په غرو کې شپې کوينه

په لمر خاته ولاړه گل
قربان سپېره ولاړه گل
زما پر زړه ولاړه گل
پاس په کمره ولاړه گل
نصیب د چا يې اوبه زه درڅېږومه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**